

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/540/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213220974
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2213220974.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného spoločnosťou: AK JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, proti žalovanej: K. C., nar. X.X.XXXX, bytom F. B., T. C. XXX/XX, o zaplatenie 435,06 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 6C/289/2013-28 zo dňa 20.5.2014 - s výnimkou výroku II. o súdnom poplatku, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti výroku I., ktorým bola žaloba zamietnutá a výroku III., ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania r u š í a v zrušenom rozsahu vec v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Dunajská Streda 26,16 Eur z titulu súdneho poplatku a výrokom III. žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie vo veci samej súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 53 ods. 1, ods. 4 písm. k), ods. 5 Občianskeho zákonníka s poukazom na § 4 ods. 2, 3, 4 zák. č. 258/2001 Z.z. Vecne argumentoval tým, že zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi účastníkmi dňa 28.5.2010 neobsahuje zákonné náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, v dôsledku čoho sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Navyše dohodnutá výška úrokovej sadzby 67,55% p.a. ako RPMN je v rozpore s § 53 ods. 4 písm. k) OZ. V zmysle údajov na webovej stránke NBS výška úrokovej sadzby v obdobných úveroch bola vo výške 14,54 a RPMN vo výške 14,80%. Na základe uvedeného potom má žalobca nárok iba na zaplatenie rozdielu medzi skutočne poskytnutými finančnými prostriedkami a tým, čo žalobcovi uhradil. Keďže žalovanej bolo poskytnutých 995,82 Eur a žalobcovi uhradila viac 1.376,34 Eur, súd návrh ako nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že žalovanej v konaní trovy nevznikli a preto jej ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovanú zaviazal na zaplatenie nárokov ohľadne ktorých bol návrh zamietnutý ako aj k náhrade trov konania a právneho zastúpenia, alternatívne, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnil i náhradu trov odvolacieho konania na trovách právneho zastúpenia vyčíslenú sumou 47,50 Eur. Podľa odvolateľa sú dané dôvody odvolania v zmysle § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p. a podľa § 205 písm. c), d) a f) O.s.p. Podľa odvolateľa závery súdu nie sú správne a rozhodnutie je založené na nesprávnom skutkovom a právnom posúdení. Poskytnutý úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Podľa odvolateľa z napadnutého rozsudku nevyplýva žiadne zdôvodnenie toho, či sa súd zaoberal

všetkými vo veci predloženými listinami tvoriacimi zmluvu o revolvingovom úvere. Zdôraznil, že z hľadiska § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka písomná forma právneho úkonu je zachovaná vtedy, ak je listina podpísaná. Zákon pritom nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli samostatne podpisované. Celistvosť listiny je zachovaná aj vtedy, ak jednota viacerých listín je spoznatelná z obsahu právneho úkonu a ak spolunáležitosť jednotlivých listín je nesporná, pevné spojenie listín v takom prípade nie je potrebné. Z čl. 7 bod 7.1 zmluvy o revolvingovom úvere pritom vyplýva, že oznámenie veriteľov o schválení úveru dlžníkovi predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy. V tejto súvislosti s poukazom na judikatúru NS ČR zdôraznil potrebu zohľadňovania zásady autonómie vôle zmluvných strán. Je teda nesporné, že zmluva zahrňuje ako svoju súčasť aj oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Údaj o konečnej splatnosti úveru je uvedený v oznámení veriteľa, kde sa uvádza dátum splatnosti poslednej splátky. Navrhovateľ preto tvrdí, že záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nie je zákonným a správnym.

Odvolať nesúhlasil ani so záverom súdu, že výška úrokovej sadzby a RPMN má byť neprijateľnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka. Predovšetkým citované ustanovenie hovorí o sankciách za nesplnenie záväzku, nie o cene plnenia. V prípade úveru poskytnutého odporcovi na základe zmluvy o revolvingovom úvere išlo o úver, ktorý spadá do vecnej pôsobnosti zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 3 ods. 10 a 11 tohto zákona odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády a ak je s tým zmluva o spotrebiteľskom úvere v rozpore v tom, že odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru prevyšuje výšku stanovenú nariadením vlády, je neplatná v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto ustanoveniu, ak sa ten, kto je takouto zmluvou dotknutý, neplatnosti dovoľá. S poukazom na § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 238/2008, ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru uzavrel, že výška odplaty za spotrebiteľské úvery v čase uzavretia predmetnej zmluvy bola výslovne upravená a regulovaná, pričom právna úprava stanovila maximálnu hranicu tejto odplaty, ako aj právne dôsledky jej nedodržania. Aplikácia právneho inštitútu „dobré mravy“ neprichádza do úvahy, keďže citované ustanovenia majú povahu lex specialis k ustanoveniam Občianskeho zákonníka. Maximálna výška odplaty za rovnaký spotrebiteľský úver, ako v danom prípade bola 76% a preto dohodnutá výška odplaty neprevyšuje túto maximálnu odplatu. Je teda nesporné, že výška odplaty za úver poskytnutý na základe predmetnej zmluvy je v súlade s platnou právnou úpravou a závery súdu a rozhodnutie nie sú zákonnými.

Odporkyňa odvolací návrh nepodala, k doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadrila.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), c), d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania - vo veci samej a v časti o náhrade trov konania vo výrokoch I. a III., keď rozsudok v časti II., ktorou súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh nebol odvolacími dôvodmi žalobcu napadnutý (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je v podstatnom dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok v napadnutých častiach zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na odvolaciu argumentáciu bolo posúdiť správnosť záverov súdu prvého stupňa, že predmetný úver je nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho je dôvodné žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Prvostupňový súd rozhodnutie odôvodnil iba stroho tým, že predmetná zmluva uzavretá medzi účastníkmi, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom predpísanú náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z.z. a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Tento svoj záver súd nijako bližšie neodôvodnil. Je preto potrebné prisvedčiť námietke odvolateľa, že z odôvodnenia preskúmaného rozsudku nie je možné zistiť, či súd pri prijatí tohto záveru zohľadnil všetky listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise, ktoré žalobca pripojil už k žalobe. Je totiž pravdou, že samotná žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere podpísaná navrhovateľom dňa 28.5.2009 a odporkyňou dňa 20.5.2009 neobsahuje konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, avšak v zmysle bodu 7 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT

Slovakia, s.r.o., tvoriacich podľa vyhlásenia v texte zmluvy pod bodom 13 neoddeliteľnú súčasť zmluvy, súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere sú i označené prílohy, okrem iných pod písm. g) i príloha 7 - Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi obsahujúce všetky identifikačné údaje schváleného úveru. Na č. I. 10 spisu je potom založené toto oznámenie, v ktorom medzi údajmi o schválenom úvere je i údaj: Dátum splatnosti poslednej splátky úveru: 14.12.2011.

S poukazom na vyššie uvedené potom z príliš stručného odôvodnenia preskúmaného rozsudku nie je možné zistiť, či prvostupňový súd prihliadol na existenciu tejto listiny prehlásenej za súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a napriek tomu bol toho názoru, že zmluva neobsahuje konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru a ak áno, v odôvodnení ničím nevyargumentoval z akých dôvodov. Pre chýbajúce bližšie zdôvodnenie preskúmaného rozsudku v tomto smere nie je tiež možné vylúčiť, že prvostupňový súd túto listinu vyhlásenú za súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere jednoducho prehliadol a neprihliadal na ňu. V tejto súvislosti je potrebné prisvedčiť argumentácii odvolateľa, že pre celistvosť listiny o písomnej forme právneho úkonu nie je nevyhnutné, aby boli všetky listiny tvoriace tento právny úkon pevne spojené, postačuje, ak je nesporne zrejmé, že tvoria jeden celok, jeden právny úkon. Napriek tomu bude nevyhnutné vysporiadať sa s otázkou, či možno prehlasovať za súčasť listiny o právnom úkone ďalšie listiny, ktoré v čase podpisu zmluvy nemala jedna zmluvná strana k dispozícii a nemohla sa teda s nimi pred podpisom zmluvy oboznámiť a zohľadniť ich obsah pri rozhodovaní sa o tom, či je ochotná k predmetnému právnomu úkonu pristúpiť.

Keďže už len absencia tejto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere by v zmysle § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 zapríčinila, že poskytnutý úver by bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, (za situácie, keď podľa preukázaného a v konaní nesporeného odporkyňa dosiaľ zaplatila navrhovateľovi z titulu predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere sumu vyššiu ako tvoril poskytnutý úver), bolo už nadbytočným a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania zaoberať sa prípadnými ďalšími skutočnosťami, ktoré by spôsobili zamietnutie predmetnej žaloby. Preto bolo nadbytočným, ak sa prvostupňový súd navyše zaoberal otázkou výšky úrokovej sadzby a RPMN v danej zmluve s tým, že nezrozumiteľne uzavrel, že tieto sú v rozpore s § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, ktorý pojednáva o neprimerane vysokej sume ako sankcii spojenej s nesplnením záväzku, pričom úroková sadzba a RPMN s takouto sankciou nemajú nič spoločné. Navyše prvostupňový súd ani nijako bližšie nezdôvodnil, čo z tohto pre daný prípad vyvodil.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

Vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. a) až g) O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku súdu a primerane i uznesenia (§ 167 ods. 2 O.s.p.) musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľné.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vypořada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (i v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.).

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí odvolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne (mutatis mutandis NS SR sp. zn. 2 M Cdo 11/2013).

S poukazom na uvedené odvolací súd zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu v napadnutom rozsahu vo veci samej a v časti o náhrade trov konania (výrok I. a III.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f) a ods. 2 O.s.p.).

Povinnosťou prvostupňového súdu bude opätovne vo veci rozhodnúť v intenciách vyslovených odvolacím súdom vyššie, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania i odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.